

efterhaanden breder sig en større og større Uvillie derimod ude i Befolkningen. Saa længe vi have en Folkekirke, der skal støttes økonomisk af Staten og ogsaa have Indflydelse paa det borgerlige Omraade, bør denne Folkekirke være undergiven Statens, Lovgivningsmagtens Styrelse, og det vil ogsaa, set fra Kirkens Standpunkt, blive den mest frisindede Styrelse. En selvstændig repræsentativ Forfatning vil i de fleste Tilfælde give Hierarkiet, Præsterne, en Magt, der ikke bør tillægges dem. Der er ikke Tvivl om, at en bekendelsesløs Rigsdag og Regering i Virkeligheden ville styre en Folkekirke langt mere frisindet, end en Styrelse under en repræsentativ Kirkeforfatning vilde gøre det. Det er der efter min Mening ikke nogen Tvivl om. Man har fra kirkelig Side malet Skræmmebilleder paa Væggen om, hvordan det vilde gaa Folkekirken, for saa vidt Socialdemokraterne fik Magten i Staten, om vi f. Eks. fik en Socialdemokrat som Kultusminister. Jeg tager ikke i Betænkning at sige, at aldrig vilde vort Land faa en mere tolerant og frisindet Kultusminister, end hvis Socialdemokratiet en Gang kom til at beklæde denne Post. Thi det er ganske naturligt, at ud fra det Standpunkt, at Religion bør være en privat Sag, vil en Socialdemokrat virke for, at Kirke og Stat blive adskilte, men saa længe denne Adskillelse ikke har fundet Sted, vilde han sørge for at styre Kirken saa liberalt, saa tolerant og saa frisindet som muligt. De Herre se ogsaa af de Forslag, som her ere stillede fra vor Side, at vi ønske at lægge hele denne Sag i den kirkelige Befolknings egne Hænder. Det kan man ikke altid sige om de Kultusministre, vi have haft, eller om den Kultusminister, vi have.

En Følge af de Ændringsforslag, vi have stillet, maa være, at selve Lovfor slagets Titel forandres, saaledes at det ikke kommer til at hedde: „Forslag til Lov om Forlængelse af Lov om Menighedsraad“, men: „Forslag til Lov om Menighedsraad og Præstevalg“. Dermed skal jeg anbefale disse Ændringsforslag, som i Virkeligheden ere gode, gamle Bekendte af Folketinget og hvile paa Principper, som dette Ting altid tidligere har vedkendt sig.

Ellinger: I Overensstemmelse med de Udtalelser, jeg tillod mig at fremsætte ved denne Sags første Behandling, skal jeg tillade mig at anbefale det Ændringsforslag, jeg har stillet, om, at det kirkelige

Udvalg skal vedblive at bestaa, naar Forslaget om Menighedsraad, som her foreligger, bliver ophøjet til Lov, og udtale mig imod de Ændringsforslag, der ere stillede af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen). Maa jeg til Belysning af denne min Stilling tillade mig at genkalde i det høje Tings Erindring, hvad der gik for sig, da i sin Tid Loven om Menighedsraad blev vedtaget i Rigsdagen.

Forud for, at det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) som Minister forelagde disse Forslag i 1901, var der gaaet en Bevægelse i Gejstligheden imod de Forslag, som da blev forelagte. Saaledes var der indkommet en Adresse fra 855 Præster, hvori der blev udtalt Ønsket om, at de kirkelige Lovforslag ikke maatte træde ud i Livet, før de var forhandlede i en Kommission, der bestod af gejstlige og Rigsdagsmænd. Dernæst henvendte samtlige Biskopper sig til Ministeren og rettede en indtrængende Opfordring til ham om at nedsætte en Kommission, som kunde tage Forslagene under Overvejelse og samtidig kunde behandle Spørgsmaalet om den kirkelige Forfatning. I Løbet af Sommeren 1901 blev Sagen sendt ud til Landemoderne. De 7 Landemoder behandlede ogsaa disse Spørgsmaal og kom til et Resultat, som var fuldstændig i Overensstemmelse med, hvad Biskopperne havde foreslaet. De foreslog Forslagene henviste til Behandling i, hvad man kaldte en Kirkedag, en repræsentativ forberedende Synode, som tillige skulde tage Forfatningsspørgsmaalet op og stille Forslag derom, og ligesom Biskopperne foreslog disse, at en saadan Kommission, en saadan Kirkedag, om det blev en saadan, blev sammensat af gejstlige og Lægfolk, som valgtes ud fra kirkelige Hensyn.

Hele den Bevægelse, som da gik for sig, støttede den Opfattelse, som Flertallet af Landstinget havde, og som gik ud paa, at Indførelsen af Menighedsraad ikke bør tages som noget særskilt for sig, men bør være en Sag, der kun bør løses i Forbindelse med de øvrige Spørgsmaal, der vedrøre de kirkelige Forhold. Ligeledes var man ganske naturligt imod den Valgret, der blev given til Valg af Menighedsraad, fordi den, som jeg tidligere har sagt, indeholder Spiren til, at ganske andre Hensyn end det kirkelige kunne gøre deres Indflydelse gældende, at der blev valgt af Folk, som hverken tænke eller føle kirkeligt. Dette kan kun undgaas, naar der findes